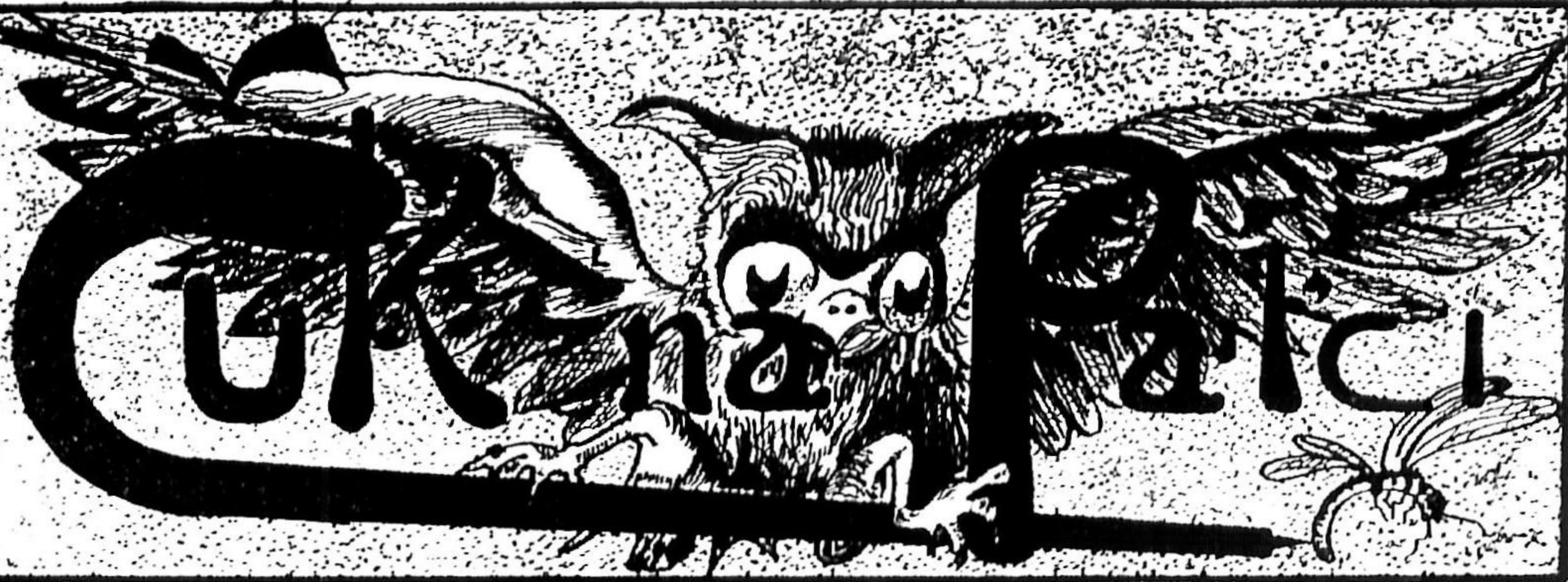




Izida dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljalstvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Podberšič. — Cena oglasov: 1 milimeter visočino s širini enega stolpa 1. — 80, za trgovske reklame, Bančni obvestila, poslana, osmrtnice, vrnjena, razpisila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 1. februarja 1924

Št. 4.



Pašič podpiši v uho nas piši.

Pašice predragi,
mirno le podpiši,
kaj bo ubogi narod,
pod nosom ga obriši.

Za obe državi
nov se čas začneja,
večno bo držalo,
kar se zdaj izmenja.

Musolini daje
pašče in polente,
Pašič jo sprejema,
naj je bo na cente.

Zmenjata nazadnje
naj še svoji bradi,
da se bolj iskreno
bodo imeli radi.

Pašič, Musolini,
Musolini, Pašič,
vsak po svoje služi
svoji domovini.

Usta odpiraj - Ninčič požiraj!

Ninčiče, predragi,
težko je živeti,
usta preširoko
treba je odpreti,

da pogoltnes hrano,
ki ti Lah jo daje,
res, da ni prav tečna,
zato dobra vsa je.

Kar na mizo pride,
kar se v Rimu skuha,
vse leti po grlu,
naj krompir bo, juha.

Pa ves svet nad tem se
čudi in zabava,
trbuh prvovrsten,
dobra je prebava.

Samo hrana taka
je za nas najdražja,
to nas zdaj vznemirja,
to je stvar res vražja.





Gorica, dne 1. febr. 1924.

Da ne boste mislili, da je Čuk na palci tako grozna šleva, mevža, šlebedro in kar je podobnega, vam povem v vaša slovska in drugačna ušesu, da sem se podal kot zvest vsevedež in vsevidež v Rim, da na hcu mesta pokukam v pogodbo, ki sta jo podpisala Dolgobradi in Golobradi z ednim pe resom, ki je bilo še ostalo angelt miru, vsega so namreč že oskubili in polomili.

Pridružil sem se koj pri Posojni. Vse perje mi je vstalo kvišku. Toliko jugoslovanskih zastav sem videl, da sem čakal, da peljejo v via Koronejo v Trst celo Postojno z njih slavnostno »kroto« vred. Ali pa je prišla Postojna kar čez noč v Jugoslavijo. Nič tega. Pač pa smo postali prijatelji. Vsi Italijani imajo pravico izobesiti jugoslovanske zastave, Sloveni pa italijanske, da smo si brat je in posebej še, da Pašič ne bo mislil, da je bil kdaj kak Slovec zaprt radi bolomodrordne če barve. Tudi jugoslovansko himno so igrali samemu Musoliniju na uho, samo da Pašiču ne pade na um, da slovenske fante uretiraajo, če ob devedih ur zvečer zapojejo dekletu podoknico na vasi. Tudi mehke vagone so imeli in mnogo svobode, da bi si ne mislili, da so kdaj naši ljudje tepeni in za prazen nič po tri mesece v ke li.

Čuk na palci je ves čas pazil, da naleti na Pašiča ali vsaj na Ninčiča, da mu pove resnico, kot jo pové vedno in vsakomur, a ni se mu posrečilo. Imela sta namreč žene s seboj. In te imajo prvo besedo. Saj veste, kako je, kadar so ženske na potovanju. Zdaj hoče vode, zdaj piškotov, zdaj ji mora pomagati iskati ogledalo, zdaj daljnogled. Sploh se čudim, da sta ministra sploh vedela še, po kaj sta se napotila v Rim. Jdva Musolinijeva navzočnost ju je opomnila na to.

Jaz, ubogi Čuk na palci, sem se rinil na vso moč v ospredje, da ministra vsaj vidim in si pogovor izmislim, če že ne bo mogče govoriti z njim. Tu me ustavi dama. Ne vem katerega ministra žena je bila, ker ni imela nobena izmed obeh brade.

»Kaj pa želite?« mi je rekla. Če bi bil imel rokavice, bi mi bile zletele na tla. Vendar sem se koj opogumil: »Z gospo dom ministrom bi rad govoril,« sem dejal. Nisem povedal, s katerim, vendar je ona takoj razumela, da z njenim možem.

»Lahko govorite z menoj.«

»Toda, govor bo političen.«

»Vseeno; moj mož kot dober zakonski mož in kot do-

ber politik vedno mene vpraša za svet.«

»Toda, ogromno državno delo... Vi ne morete vsega.«

»Toda... nič — toda! Žena podpira pri hiši tri vogle, mož pa enega, pri državi je isto. Dalje!«

Meni je zopet vstalo perje kvišku. Vendar sem se poklonil in dejal: »Vem, milostliva, da je Bog žensko posebno obdaril, in da je za dva vraga, a da morete te svoje zmognosti uporabiti tudi v državni službi, tega nisem vedel.«

»Haha,« se je zasmejala zadovoljna ministrova žena.

»Poglejte na primer Italijo, ki so hoteli Reke in je niso hoteli. Danes so nuenkrat strahno zadovoljni z njo. To je naše delo,« se je udarila po prsih. »Poleg tega še ta čas, da bom pri kosilu sedela poleg kralja.«

»Torej nislite, milostliva, da je ta pogodba za Jugoslavijo ugodna.«

»I, seveda, kje bi jaz sicer našla čas in priložnost za potovanje.«

»To je vsekakor lep diplomatičen uspeh,« sem pritrdil. »In neke krajevne korekture, kaj pa je s temi?«

»To je samo tako, da bi o-

pozicija preveč ne rjula. Sicer smo imeli nekaj takega v kovčegu, ko se je pa nam razbila »flaska kofeta,« se je vse pokvarilo. Tam nekje pri Raketu smo zagnali vse skozi okno.«

»Tudi Slovenci, ki žive v Italiji, bodo dobili neke solske ugodnosti.«

»Seveda. Učiti se jim ne bo treba cirilice. Veste, to je zelo zavita pisava, še jaz ji nisem popolnoma vešč.«

»Tako, gospa. Moja radovednost je v glavnem nasičena. Hvala lepa!«

»Prosim, prosim. Tudi jaz moram iti, da ne naredo kake neumnosti. Z Bogom!«

Tako je bil moj razgovor z blagorodno gospo ministrovo, katere je bila, ne vem, ker ni imela dolge sive brade, končan.

Izvedel sem, da je Jugoslavija Italijo prisilila, da je vzela Reko, zato pa je žela neverljivi uspeh, da je gospa ministrova imela priložnost za potovanje v Rim, obmejne korekture so se sicer od kofeta pokvarile, a zato se Slovincem v Italiji ne bo treba učiti cirilice. Tako ostane!

Čuk na palci.

Kdo kaj dobi?



Vsi tožijo, da se skrivalnice prelahke. Dobro. Pokažite se. Ta je težja. Kdor kaj dobi, naj nam piše, kaj je dobil. Če pošlje še L 2.— dobi lepo knjigo o Indijancih, ki se imenuje »Na preriji« in ima lepo naslovno sliko. Iščite in pošljite Čuku!

Ljubezensko pismo,

(Humoreska.)

V jedilnici gosposke hiše verižnika Vinovoda, se je takoj po obedu vršila sodna obravnava. Sodni dvor je bil sestavljen iz sledečih oseb:

Državno pravdnštvo je zastopala brez patenta in drugih postavnih pravic debela verižnikova soproga, ki je v popolnem nasprotju dostojanstva tega častnega posla kazala očitno še vedno iste vrline, s katerimi se je ponašala pred leti, ko je svojemu v sedanjih časih visokorodnemu soprogu pomagala pretvarjati vodo v vino, kakor nekoč Kristus v Kani.

Njen mož, ki je bil za toli-

ko presuh, v kotikor je bila ona predebela, je bil bolj podoban strašilu kot verižniku, čeravno narava in upliv mošnjčka obdari navadno te vrste ljudi s precej obilnim trebuškom in drugimi lastnostmi dobro rejnih živali.

Gospodu verižniku Vinovodu pa moramo priznati, da je navzlic vsem verižniškim nagrafiom delal častno izjemo, ter s tem tvoril najlepšo harmonijo s svojo boljšo polovico. Pri obravnavi je figuriral mesto strogega sodnika in se je v to svrhu zelo dostojanstveno držal, kar pa se mu je navzlic vsej dobri volji poglabiti se v vlogo pravičnega sodnika sijajno izpodletelo.

Obtoženka, hočeš-nočeš, je

bila njuna 17-letna hčerka Minka, ki je pododobala do bro in so v večji meri slabe lastnosti svojih staršev. Mirno je prenašala tobo ognjevitih besed državnega pravdnika; za sodnikovo renčanje pa se še zmenila ni.

Po uradnih formalnostih otvoritve, je državni pravdnik začel svojo obtožbo.

»Tako pismo v tvoji starosti, da te ni sram?!« je vzkliknila skrbna mamica — ob enem državni pravdnik.

»Mama, poslušaj, da ti razložim.«

»Kaj, še zagovarjate se boš?« zapiška gospod Vinovoda in sodnik v eni osebi.

»Pa še kakšno pismo!« nadaljuje togotno gospa.

»Toda lepo vas prosim, pustite mi do besede,« reče smehljaje Minka.

»Tiho bodi,« zarenči nanjo strogi sodnik.

»Pa kakšno budalosti ji pišeš Sreča, da sem našla to pismo v njenem predpasniku, sicer ne vem, kako bi stvar končala. Le poslušaj,« nadaljuje gospa verižnikova, ter pri tem strahovito švrkne z očmi po ubogi žrtvi:

»Draga! Ljubim te bolj kakor samega sebe, bolj kakor vse moje premoženje, krave, telata, kozle in drugo, ter še mnogo bolj kakor moje lepe mlade zajčke. Vidim te vedno, povsod in v vsaki obliki. Tvoja rajska podoba mi še v sanjah ne da miru. Celotno moje srce od zaha in od zmraja je tvoje. Brez tebe ni življenja, brez tebe umrjem takoj danes ali pa mogoče že jutri. En sam tvoj pogled me osreči in preneso smrt na poznejši čas.«

Tu je debela verižnikova gospa prekinila čitanje in dala duška svojemu ogorčenju.

»Pomislite, dandanes pa take bedarije! Ko sem jaz bila še dekle, za tako stvari še vedeli nismo.«

»To mora biti budalo, ta človek,« reče verižnik.

»Saj ti pravim, da je pravi tepoc,« odvrne žena ter nadaljuje čitanje:

»Ako bi tisti svedec, tisti capin trdoglavi, ki se imenuje tvoj oče in tista debela butica, kakršna je tvoja mati, če bosta ta dva kaj nasprotovala...«

»Kdo je ta nesramnež, povej njegovo ime,« zarjove nad obtoženko razkačeni verižnik.

»Toda, oče!«

»O saj je tu njegov podpis,« jo prekine mati.

»Imenuje se Gašper.«

»Glej no, moje ime!« vzklikne presenečen Vinovoda.

»In datum je iz leta 1892,« nadaljuje začudeno debela gospa.

»Za božjo voljo, dajte mi toliko časa, da vam stvar razložim,« reče Minka; »to pismo sem našla v vaši omari, ter sem ga vzela, da ga prečitam, ko bom sama. Nisem pa imela časa, ker mi ga je mama prej vzela.«

Sodni dvor je ostal odprtih ust. Državni pravdnik je lovil

čeravno jo je imel preveč, sodnik Vinovoda pa je razburjen vstal ter zaključil

obravnavo. Oba zakonca sta bila k posvetovanju v drugo sobo, kjer sta po pregledu inkriminiranega pisma dognala, da je bilo to naslovljeno gospej Verižnikovi, ko je še bila nadebudna deklica. Pisatelj pa je bil Verižnik sam, suh tudi takrat in s skoraj enakim mošnjičkom.

Debato sta zaključila z obojestransko zahvalo za ljubeznive priponke in naslove, ki sta se jih nevedo podeljevala med obravnavo.

Jaka Makaronič.

Čukova kronika.

V Rimu so podpisali pogodbo. Obe stranki sta bili zadovoljni, ker je bilo ravno po dobrem kosilu. Spor radi kurnika je bil poravnán na ta način, da so ga prejšnjo noč tatovi ukradli s kokoši vred. Zato se od danes nadalje toplo priporoča podobno rešitev vseh mednarodnih sporov.

Ko je Musolini zagledal lepo, dolgo, sivo, patrijarhalno Pasičovo brado, je zavisti kar pozebenel, sklenil je, da pusti tudi on rasti brado. Vsi pomadurji so mu v ta namen ponudili svoje zaloge mazil.

V znamenju mirnega sožitja in velikega prijateljstva, ki je nastalo med Italijani in Jugoslovani, so na Primorskem ustavili delovanje cele vrste društev, da se naši fantje ne bodo mučili s petjem in igrani, posebno ne, odkar se čuje po vseh cestah jugoslovensko — himno.

Lenin je umrl enkrat vendar prav za res, dasi mu ne želi no smrti, a je ležal po vseh zadnjaških listih že tisočkrat na mrtvaških odrih in za tisočermi boleznimi, da ne izvažemo niti morske. Neki list je pisal ob tej priliki, da če Lenin ne bi bil Lenin, in če bi ne imel toliko energije in če bi tla za revolucijo ne bila ugodna, bi se ne bilo posrečilo to, kar se mu je posrečilo. To se pravi, če bi tisti, ki je to pisal, ne bil tisti in če bi ne imel takih možgan, kot jih slučajno ima, bi so mu ne bilo posrečilo napisati take budalosti kot jo je napisal. — Ruski emigranti v Belgradu so dejali: »Umrli so

največji lopovi!« Ti emigranti so namreč grofje, ki so izgubili svoja veleposestva in nabite mošnjičke cekinov. Oni namreč niso lopovi, ki so plačani od raznih vlad za svoje psovke, ki so spravljali denar v žep, medtem ko je mušik garal za njih, da so ga topli s knuto. Oni ni-

so lopovi, ki so ubežali iz Rusije, ko je bilo treba delati. Čuk na palci jim častita.

Petrograd so spremenili v Leningrad. Ubogo mesto! Prvo je bilo Petersburg. Potem Petrograd, zdaj Leningrad. Ravno tako kot kraji v Julijski Krajini.

Velika ljubezen.



On: Ah, kako vas imam rad. Tako bi šel z vami do konca sveta.

Ona: Seveda; že vem, zakaj. Tam bi se vam ne bilo treba bati altarja.

NATANČEN SKLADISČNIK.

Delavec v neki večji tvornici je dobil ukaz od svojega mojstra, naj prinese svečo iz skladišča. V to svrhu mu je izročil pravilno napisan formular. Skladiščnik, v obče poznan za suroveža, je ogledoval precej časa naročilo od vseh strani in naposled zarjul nad delavcem:

»Poberi se k tvojemu mojstru-tepcu in zatuli mu desetkrat na ušesa, da je treba oddati obrabljene predmete, ako se hoče imeti nove. Si razumel?«

»Da, gospod!«

UŽALJEN NATAKAR.

Gost pride v gostilno in naroči natakaruju:

»Hočem brzo krožnik makaronov s paradajsom!«

Nat.: »Hočete takoj, krožnik makaronov s paradajsom?«

Gost: »In malo omake!«

Nat.: »Hočete takoj en krožnik makaronov s paradajsom in malo omake?«

Gost: »Ja, ja, dobro kuhani in s salato!«

Nat.: »Hočete takoj en krožnik makaronov s paradajsom in malo omake, dobro kuhani in s salato?«

Gost: »I no seveda! Sira in kruha tudi!«

Nat.: »Hočete takoj en krožnik makaronov s paradajsom in malo omake, dobro kuhani, s salato, in sira in kruha?«

Gost: »Tak, pojdite že enkrat in tudi vina prinesite!«

Nat.: »Hočete takoj en krožnik makaronov.....«

Gost: »Za božjo voljo vendar, to mi je pa preveč!«

Nat.: Dragi gospod jaz sem, ki se je naveličal in ki mi je preveč, ker makaronov — nimamole!

Ona ve prav natančno.

Moja soproga je odšla na deželo. Pri odhodu mi je dejala: »Ne brskaj po vseh omarah in predalih, ako kaj iščeš. Piši meni, ki za vsako stvarco vem, pa ti bom odgovorila.«

Kmalu po njenem odhodu je prišla neka prijateljica moje soproge ter me naprosila za papirni vzorec za bluzo. Jaz sem takoj pisal soprogi na deželo in tudi ona mi je v resnici takoj odgovorila z obratno pošto sledeče:

»Označeni vzorec visi na vratih čumnate na žeblju. Ako ga pa slučajno ni tam, tedaj je v Franckini sobi v škatli. V kateri škatli ne vem prav natančno ali v rdeči ali zeleni. Mogoče pa, da ga najdeš v zgornjem predalu v omari v naši spalnici sobi. In če se prav spominjam, na levi strani; ampak vseeno poglej tudi na desni. Ako ga slučajno ni tam, tedaj je prav gotovo v pisalni mizi spodaj v sprejemni sobi. Tam imam navadno svoje vzorce. A ne promči mi vse in ne »štefnaj« povsod. Mogoče je pa tudi v zgornjem predalu kredence. Meni se prav gotovo zdi, da je v spodnjem predalu. Morda tudi v srednjem. Na vsak način pa je prav gotovo, da ga najdeš v spalnici sobi, salonu, v Franckini sobi, v predloži ali na hodniku. Vsekakor se mi zdi, da je v zadnjem predalu kuhinjske omare.

P. S. Ravno mi pride na um, da je lahko mogoče, da sem ga posodila svoji sestri Ančki.

ZA MLADINO.

NARODNA KNJIGARNA V GORICI via Cardacci 7.

ima v edini zalogi nove lepe knjige za deco s podobami in verz

1. JANKO IN METKA
2. MOJE ŽIVALI
3. MLADI ROKODELCI

Edina zaloga.

Kupujte edine v Narodni knjižarni!

LISTEK.

3

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Veselo je sedel Konfuzelj na kolo. Od radosti in zmedenosti je celo pozabil vzeti s seboj čisto srajco, ki mu jo je bila dala žena na pot, da se lahko preobleče, kadar so spoti. Vsa toliko se je potpal za žep, kjer je hranil kolesarsko legitimacijsko knjižico, ki jo mora vsakdo imeti, ako hoče s kolesom v Italijo, ne da bi založil pri laških finančnih stražnikih ob meji precejšnjega zneska v jamščino, da se res povrne in da kolesa v Italiji ne proda. Kdor pa ima tako knjižico, plača samo nekaj laških centesimov in je prost ter gre, kamor hoče.

V klubu so ga bili poučili, da se mora predno prestopi mejo, zglasti s kolesom tudi pri avstrijski financni, drugače ga prime pa ta radi daga, kadar se povrne iz Italije.

Moško jo je rezal skozi Gorico, Gradisce, Romans itd. do Viške.

Višek meji že na Italijo. Tu so ustavi in zglasti pri finančnemu uradu. Ker se je že mračilo, ni hotel več naprej, ampak sklenil je, prenočiti v Višku.

V ta namen stopi v najbližjo gostilnico in si naroči večerjo. Kakor pravcati kolesar — seveda — ni pokazal popiti pred vsem žganja, če to pa bo varovalo pred mrzlico ali pred kakimi drugimi slabostmi.

Večerja je pa telečjo pečenko in kislo kumare, katero je imel nad vse rad.

Sirota ni imel niti pojma, kaj zmorejo furlanske kumare...

Popil je tudi pol litra črnega in pokadil nekaj cigaret. Dobro, neznanstvo dobro je bilo Konfuzlju pri srcu, ves je bil brežen; v duhu se je že vozil po beneških gondolah. Da si pridobi novih moči za drugi dan, se odpravi zgodaj spat. Kmalu se zaziblje v sladko spanje in spi nekaj ur, kakor bi ga ubil.

Toda iz zvonika line še ni odbilo dvanaest, kar ga zbudi neko ščipanje po trebuhu; sprva je bilo lahko, a kmalu je zadobilo večjo in hujšo moč. Konfuzelj se je kar zvil. Ne-

kaj se mu je pretakalo, cvililo in grmelo po črevah, da je mislil: »po meni bo.«

»Frdamenska reč,« je rekel in po tегniti kolena skoraj k bradi, ali pomagalo ni nič; kruljenje je postajalo čedalje hujše.

Ko izprevidi, da je vsako zvijanje zaman, vstane in hodi gor in dol po sobi glasno stokajoč. Ker ni prižgal luči, se spodtakne v temi, prevrne u mivalnik ter pade tako nerodno, da zadene z glavo ob posteljin rob. Kakor bi trenil, mu zraste na čelu precejšen rog temno-vijšnjeve barve.

»Che nova, digole!« zavpije fur. Toda Konfuzelj ga ni slišal; pobral se je in kolovratil dalje po sobi ter se zvil od bolečin.

»Ali čuj kaj pa jo to? Nekdo trka na vrata.

Kdo je neki?«

Konfuzelj pozabi za hip na trebuh in posluša.

Zopet se sliši trkanje, sedaj moč-

neje; bum, bum je delalo. Konfuzlja

») »Kaj novega, ej!«

lanaki gostilničar, prebudivši se valed ropota.

obide zona.

»Maj niso razbojniki, tatje? Joj ubijajo me, okradejo.«

Oh Lojzka, zakaj misem doma. Kaj bo, kaj bo. Bog mi pomagaj, zanjaka prestrašen in potiplje vrata, da se prepriča, so li dovolj močna in zaprta; k sreči so bila. Toda trkanje ni prenehalo, marveč izpremenilo se je v prvo ropotanje.

»Je, cho viarsi subito, io voi save, se che fas, se no rompi lo puarte a so spesia e vadi clama li uardla.« kričal je zunaj gospodar.

Konfuzelju je zastajala sapa, niti dihati se ni upal; odgovora — seveda — ni dal nobenega. Kaj še, Bog, da ne vdere notri, si misli.

Ropotanje prencha in Konfuzelj se je že nekoliko oddahnil ter začel upati; da bo konec vsaj strahu, če že ne bolečin. Spat pa je trdno sklenil, da ne gre več nocej, zakaj, če, za spim, me lahko ubijejo, okradejo in

») »Tako, odprite, jaz hočem več deti, kaj delate, drugače razbijem vrata na vaše stroške in pokličem stražnike.«

Historija izgubljenega ključa

(Humoreska).

Gospodična Zorka Pleterničeva je prišla iz mesta na obisk svojega prijatelja in mene na deželo. Midva sva se je zelo veselila, ker je prinesla s seboj obilo konzerve in lepo številce steklenic vina.

Gospodična Zorka Pleterničeva je jako ljubezniva in nabražena deklina, a povsem originalna. Na večer prvega dne ji je dejal moj prijatelj Svitelok: »Ti boš spala v kamrici. Midva sva namreč najela zato malo hišico z vrtom. Spala boš v patent postelji, ki je največ en meter in pol prekratka, ker si ti zelo dolga, ljuba Zorka!« Zorka je bila s hišico jako zadovoljna. Bivala je tam tri dni in ko je odpotovala, je vzela ključ hišnih vrat s seboj. Nihče ni verjel, da je Zorka ključ ukradla; midva sva takoj uganila, da ga je pomotoma vzela s seboj. Ker nisva imela tedaj ključa hišnih vrat, se nama je pozdevalo, da ne moreva hišico zakleniti in oddati, kar nama je cele tri dni skrbelo in vznemirjalo. Sicer ni nihče v nji stanoval, toda midva sva navedena na red. Najela pa sva hišico s ključem od hišnih vrat in ako pri oddaji ne bi izročila ključa, bi to gotovo napravilo slab utis.

Cetrty dan pravi Svitelok:

»Ti moraš radi ključa pozviniti pri Zorki. Tako ne more iti to! Kaj naj poreče veletržec Zagrabnik, ako mu vrneva hišo brez ključa hišnih vrat?

Jaz sem v največjem, redu vzgojen, ter hočem tudi z vrati brez ključa red imeti. Zorka mora s ključem na dan!

Gospodična Zorka Pleterničeva je izjavila, da ona ni videla ključa. Da je pač zaklenila vrata, potegnila ključ iz njih, a potem ni več mislila nanj. V njeni prtljagi — piše ona, — ne najde nobenega tujega ključa in da tudi nima navado tuje ključice po svetu nositi. Pravi, da mora biti kaka pomota in da ključ gotovo kje leži, znotraj ali zunaj hiše.

ce. Pozdravlja prav pristržno in pripomni, da jo je na levo noogo pajek ugriznil.

Midva sva pričela vnovič iskati. Brez uspeha. Prekucnila sva vse pohištvo na glavo, jo pretresla, razdrla in zopet nazaj postavila. Postopala sva tako, kakor tisti, ki neko stvar išče in je ne najde. Midva tudi nisva našla ključa.

Po treh dneh sva pisala Zorki Pleterničevi in dejala, da če ravno ona ni imela ključa, je njena dolžnost, da naroči nov ključ, ker ga je ona zadnja imela v rokah.

Zorka Pleterničeva je odgovorila, da jo iz srca žalosti ta neizgoda, a je pripomnila de-

belo podčrtano, da ji je nemogoče naročiti nov ključ, ker ne ve, kakšen bi moral biti, da bi prišel prav. Pisala je, da ona ne more iti k prvemu ključavničarju in reči:

»Bodite tako prijazni in napravite mi ključ, ki bo odprl vrata neke rudeče hišice na deželi z vrtom v ospredju.« Noben ključavničar na svetu ne more napraviti takega ključa. Z odličnim spoštovanjem i. t. d.

»To so le izgovori, pravi Svitelok. Ona se hoče izmuzati; ampak ključ bo morala preskrbeti.«

»Gotovo«, sem zatrljal jaz, »midva ji pošljeva vrata, da

Uganka za vse - Pero v roke!



Pozor! Oglejte si sliko! Kaj pomeni? Ne veste. Zapišite smešnico pod njo in jo pošljite Čuku. Za najboljšo smešnico ki bo objavljena, dobí dotični nagrado v obliki knjige vredno najmanj pet lir! Tudi drugi dovtipi dobri, bodo objavljeni.

bo mero vzela.« Sicer bi ji lahko poslala samo ključavnico, a morda bi končno tudi to izgubila. Midva ji pošljeva vrata!

Naslednjega dne sva poslala v mesto hišna vrata na naslov Zorke Pletersnikove. Priporočala sva prevoznemu podjetniku, naj ji vrata ponese na stanovanje.

Pozno v noč pozvoni Zorka Pletersnikova telefonično pri nama in naju naproša, naj pogledava, ako je v najinih stanovanjih vse v redu. Midva sva pogledala, a ključa od hišnih vrat rudeče hišice z vrtom v ospredju nisva našla. Pisala sva ji uljudno dopisnico in vprašala, ako je ključ v delu in kako napreduje.

Na večer pa sta prinesla dva težaka vrata že nazaj, a brez ključa. V luknji ključavnice je tical listek z napisom:

»Vidva lahko uganjata pustni torek s kakšnim Mihom, jaz nimam časa za vaju, Zorka.«

»NB.« Sicer se pa v par dneh odpeljem na Dunaj.

Gospodična Zorka Pleterničeva je navadno stanovala na Dunaju, v hotelu Kaiserhof. Poslala sva tedaj vrata na Dunaj v hotel Kaiserhof.

Bila je to seveda mučna in draga špedicija, a ker je bil moj prijatelj Svitelok v največjem redu vzgojen in ker sva že enkrat pričela s tem delom, sva ga hotela tudi v največjem redu izvršiti.

Gospodična Zorka Plet-

ničeva je prišla v hotel. Vrata jo je takoj spoznal, jo prijazno pozdravil, se globoko priklonil in ji dejal:

»Neka ogromna in težka pošiljatev čaka na Vas. Postavili smo stvar v salon... je pač tako velika...«

Gospodična Zorka Pleterničeva je najela dva težaka in hotelsko osobe in jih popeljala v salon. Petintrideset minut so se vsi potili s kleščami, klavirji in drugo železnino v rokah, nakar so prišla na svetlo hišna vrata rudeče hišice na deželi, z vrtom v ospredju.

Gospodična Zorka Pleterničeva je hodila po sobi in dolj ter jokala. Potem nama je brzojavila:

»Kaj pomeni to? Vrata bom dala sežgati! Zorka.«

Midva sva takoj odgovorila:

»Vrata so last Zagrabnika, lastnika rudeče hišice z vrtom v ospredju. Vsaka pokvara kaznjiva. Pošlji ključ. Dunajsko železo tudi dobro.« Na ta brzopjav nisva prejela nič odgovora. Dolgo sva čakala in slednjič doznala, da je gospodična Zorka Pleterničeva dalje odpotovala in pustila vrata na Dunaju, v salonu hotela Kaiserhof. Šla sva tedaj k mizarškemu mojstru Zimotljivcu in naročila nova vrata. Zimotljivec je vzel mero in izvršil lična vrata s ključem vred. Ker jih je pa izvršil zvečer in je bilo že temno, se je zmotil in vzel namesto rudeče, črno baryo, s katero je vrata pobarval. Črna vrata pa se ne vjemajo z rudečo hišico; radi tega sva neki popoldan ob svitu solca tudi vso hišico črno pobarvala, da je imela ena in isto barvo. Končno sva vendar zamogla veselo odriniti v mesto, ker je bilo vse v redu in sva sporočila pisemno gospodarju Zagrabniku: »Prava vrata k rudeči hišici so rudeča, ker je bila hišica rudeča. No sedaj pa je hišica črna. Z odličnim spoštovanjem itd.«

Svitelok je pozneje našel ključ od rudečih vrat.

Ko se je neki večer slačil v največjem redu, mu je padel iz hladnega žepa.

Kako je prišel tjakaj, mu je popolnoma neumevno.

Bog ve, kaj se še lahko zgodi z menoj, si je mislil.

Toda prave muke so šele imele priti.

Pol ure še ni poteklo, kar je bil nastal mir od zunaj in že začuje težke stopinje kakih treh oseb, ki so lomastile po stopnicah naravnost pred njegovo spalnico.

»Jezus Marijale! zavpije Konfuzelj ter odpre okno, da bi skočil na cesto, a bilo je okovano z železjem.

»Oh, konec je, konec, ublijejo me in okradejo.«

Morda me celo zakopljejo v kako gnojnico ali v kak jarek, da po nihče in nikoli zvedel, kje sem. Lojzka, moja draga Lojzka, varal sem te, odpusti mi. O, da bi bil jaz tebe poslušal, kako bi bil sedaj lahko zdrav in vesel doma. Kaj je bilo meni treba Benetk. O Bog, o Bog. Ti si pravičen sodnik! kaznuješ me s smrtjo, ker sem svojo dobro ženo tako grdo varal in se ji lagal. Res, o moj Bog, vsi moji storjeni grehi, je začel moliti in jokati... ali v istem hipu mu zapro sapo in vduši jok nov neznan glas.

»Aprite! Aprite per la seconda!«

Konfuzelj je že na pol odveval. Pakleknil je in si zakril obraz z obema rokama, da vsaj ne bo videl razbojniških pištol in nožev.

»Aprite per la terza!« zagrmí tretje in v istem trenutku priloži nekaj s tako silo v vrata, da skočijo iz tečajev in se zvrnejo na Konfuzelja.

V sobo pa planejo Furian z dvema orožnikoma.

Vsi trije zgrabijo Konfuzelja in ga izvlečejo izpod vrat, sirota je bil na pol omedlel; dobro so ga morali stresati, da se je zopet zavedel in odprl oči.

Ko pa se je to zgodilo, tedaj se je sirota tako oddahnil, kakor bi bil imel vsaj za dva kovačka meha sapo v sebi.

»Hvala Bogu, da sta prišla,« jima reče, »cesarski ljudje me gotovo ne bodo pobijali.«

»Kaj, ste Slovenec?« ga vpraša eden izmed orožnikov v materinem jeziku.

»Odprite. Odprite, pravim pov, drugič, tretjič!«

»Da,« odgovori Konfuzelj pohlevno.

»Imate li kako legitimacijo pri sebi, da bomo videli, kdo in od kod ste?«

Konfuzelj se dvigne in poišče v jopi kolesarsko legitimacijo, ki jo zice ter jo pomoli orožniku.

»Dobro,« pravi orožnik, »toda, zakaj pa vganjate tako kravale ponoči po tujih hišah in krajih. To je jako sumljivo. Morali boste z nama navzlic legitimaciji, to vam pravim v imenu postave.«

Kakšne namene ste vendar imeli? Poglejte ga, umivalnik je prevrnil, okno odprl, da zbeži; dobro, da je okovano z železjem. Na čelo ste se tudi udarili, morda ste kam zaleteli, ko ste iskali po hiši, kje bi se dalo kaj sumzati, kaj ne? O, take pitčke poznamo, govoril je orožnik strogo, svest si, da ima pred seboj potepuha in tatu.

»Gospodje! ne, ne, tega pa ne kly-kumare sem jedel, zahtiti ubogi Konfuzelj, in solze se mu vcedijo po licih, debele kakor leseni.

»Kaj imajo pri tem opraviti kumare?« povzame orožnik, čudeč se Konfuzeljevi izjavi.

»Vi ne veste, gospodje,« odgovori Konfuzelj tako odkritoaršno, da bi mu bil kamen verjel, »kaj se je zgodilo. Kumare, ki jih imajo tako rad, sem jedel za večerjaj, pa me je začelo ponesti ščillipati, pa sem vstal, in ker je bila tema, sem padel.«

Potem je pa menda prišel gospodar in trkal, a jaz mu nisem hotel odpreti, ker sem se bal, da so tatje. Ko pa sta prišla z njim še vidva, sem se bal še bolj, zato sem hotel celo skočiti skozi okno, pa nisem mogel, ker je obdano z železjem. Celo kos sem molil, tako sem se bil vstrašila.

Orožnik je sedaj spoznal, da ima opraviti z najnedolžnejšim »razbojnikom« kolega sveta. Brž pojasni tvorariu in Furianu ves položaj, nakar bruhajo vsi trije v silen smeh in krohot.

Charley-eva teta



...milionarka iz Brazilije, ki se bo opice doma, pride v ... in bo obiskala svojega ... Charley-a (Karola) v ... dne 2. februarja t. l. ob ... 15 $\frac{1}{2}$ (3 $\frac{1}{2}$) v Trg. domu. ... videti, kakšna je ta ... če so hočete enkrat ... posteno nasmejati, ne za ... to lepe prilike. V pust ... si vsak lahko vsaj ... privoščji par uric vese ... razpoloženja.

... je strašno radoveden, a ... ta slovita milionarka ... ali hlače, kajti slišal je, ... Charley-eva teta brke. ... je vsem znano, so take ... z hrkami strašne ženske. ... jo pa, da je Char- ... teta silno ljubka dama ... prijazna.

... je bo zaročila v soboto in ... kar tri pare. Pravijo, ... da to zaročilo ne bodo ve ... ravno valed tega, ker se ... ali je bil res gospod Pe ... njen soprog, ali ne in ker ... tega zanikajo pravico ... blagoslova.

... kakor interesantna zade- ... ki bo vse zanimala. Tedaj ... ne sme manjkati pri teh ... stvah, ki jih priredi vrli ... umorni »Dramatični kro- ... v Gorici.

... stopnice se dobe v pred- ... daji v »Narodni knjigarni«, ... Carducci 7. Požurite se in ... po njih, ker bo naval ob- ... stva velik.

... opozarjamo posebno na ne- ... predstavo naše dekle- ... fante iz okolice in dežele.

Trgovski opomin.

...rdka Pink & Ponk je ure- ... la bilančne knjige in pri ... našla nešteto odprtih ra- ... v. Gospod Špilar je bil ... an za par hlače že nad 8 ... ecev 120 lir. Trvdka mu je ... od tega poslala opomin, ki ... je takole ghsil:

Gospod Špilar v Korenjsi. Od 17. februarja leta 1933. so Vaše hlače še vedno prte. Prosimo takojšnje ure- vola.

20 MILIJARD.

Dva dečka iz Nemčije sta ... čez most. Naenkrat pade ... izmed njih v vodo, drugi ... začne tuliti na ves glas. Po ... rečenca rešijo; tu stopi ne- ... gospod k križcu in mu ... e.

Kaj križec, tvoj brata ... vender rešili.

No, potem je prav, pravi ... dolgovati mi je še 20 mili- rd.

Generalova krava.

General infanterije je imel obilo družino. Radi tega je hranil neki vojak v bližini vojašnice v malem hlevu kravo, ki mu je dala vsak dan štiri litre mleka. Pred hlevom je bil majhen travnik, kjer se je navadno krava pasla. Nekega dne pa se je generalova gospa pritožila, da opaža nekaj dni, da krava daje mnogo manj mleka kot poprej. Za vzrok te okolnosti jo navedla dejstvo, da je trava zelo pomandrana, ker hodi vse civilno in vojaško moštvo čez travnik.

General je postavil takoj vojaku pred vhod travnika, ter

mu ukazal, da izven njegove krave nihče ne sme stopiti na travnik.

Slučaj pa je nanesel, da je hotela iti gospa generalova, nekega jutra nekain na poset, ter se poslužila bližnje poti čez travnik. Takoj pri vhodu pa se je stražnik zadržal nanjo:

»Halt, nazaj!«

Generalica se je začudila in majestetično odvrnila:

»Tepec, kaj me ne poznaš in ne veš, kdo da sem!«

Nakar odgovori v istem tonu vojak:

»Vse kar jaz vem je to, da Vi niste krava gospoda generala. Proč s trave!«

Iz dobrih starih časov.



Poročnik. No, izproži že enkrat top proti sovražniku. Lej je že devet ura.

Vojak. Ne smem. Moja stara je dejala, da je do desete ure ne smemo buditi, sicer nam pokaže, kdo je ona.

Iz mestne okolice.

»Boter Lūka in botra Marika.«

Marika:

Oj! »bon žorno« boter Lūka!

Kej držite se za pas?

Vi ste brau segurno Čūka.

Da se smejašte na glas!

Lūka:

Buh dej! buh dej! res Marika.

Kej pavedat so buon bau.

Rajše zmanka neč me čika.

Ku-de »Čūka« ne be brau.

Marika:

Ja ma preveč »Čūk« me »male«.

Preveč »franko« je pavcu.

Porte strašno sm se bala.

Da bo mož resnico zveč.

Lūka:

Neč ne bujte se Marika.

»Čūk« ne laže, ni slepar.

Uan le tist'ga »klunan pika«.

Kamar je segurna stvar!

Marika:

Uac je prou, muj lep kompare.

Čūk je »forto furbant« teč.

Ma ču muož me »skoucan« udarc.

Čūka ne bali tu neč.

Lūka:

Nej vas »Dolfeč« samo tikne.

Zvexdo vido bo hudir.

Čo ga zdlaben, kri mu sikne.

Z vaš'ga muoža rita »šmlre«.

Marika:

Jojl »kompare« »benedeto«.

Vi štemaste me šo kej.

Tle je škātla »spanjoletos«.

Dejto me anq »prečos« zdejl.

Lūka:

»Gracijec«, buotral kake musel!

»Pajfous« buon zdejl uosan dan.

Jojl zatu na vaše zdravje.

An lep »skihum« zdejl vas dām.

Marika:

Hvala lepa, moj kompare.

Ta je vreden kuš zlati.

Čūpla buon vam šo »cigarec«.

Samo, da ne mož zaznā.

Lūka:

Neč, Marika, se ne bujte.

Pršo buon šo kašen »buat«.

»Skarpe rofo« z noge zujte.

Da ne čuje muož ropuot.

Marika:

Naj ledje pur klepetajo.

»Nej Čūk pravo kar ke čje.

Samo, da ne tu zaznajo.

Da »šteimam« jeh več k'jeh jē.

Lūka:

Prou taku je buotra, praven.

Sej zatu muož neč ne znā.

Zdej adijo vas pozdraven.

Pršo buon k'ne bo doma.

Marika:

Prou taku je, »ben, petada«.

Jest vas čakam vseke dan.

Jest vas jemam »fortec« rada.

Več ku muoža vas »štomam«.

Lūka:

Cujtel! kej je zašemelo?

Oj! »malora« Čūk je tu!

Guar se strobe je zletelo.

Kej na »kuorte« je peč tu?

Marika:

»Orka« strela, buotor kume!

Čūk je te segurno blu.

Vldite liete sua šo »piume«.

Ko jih, »čūk« je z riepa zriu!

Lūka:

Bejāte, buotra, nutro u bišo.

Jest damou šo preč sem teu.

Use kar čūk od nas je ško.

Usem ledem bo zdejl pavcu!

SUROVO.

Gospa (beracu, ki je prosil jedi): »Vam li ugaja juha?«

Berač: »Veste gospa, prav posebno močna ni; toda ako ž njo kakih deset kročnikov od pečenke pomijete, potem bo morda boljše!«

PONESREČENA

GALANTNOST.

Na predvečer svojega rojstnega dne je kramljala gospodična s svojim snubcem:

»Uganite, koliko let bom jutri stara!«

»Jaz si Vam bom dovolil poslati jutri šopek cvetlic in sicer za vsako leto en komad,« je odgovoril uljudno. — laskavo njen snubec. Nekaj minut pozneje se je v resnici zgledal pri cvetličarju in ukazal krasen šopek za osemnajstletno izvoljenko. Ko je doznal gospodar za naročilo, je dejal svoji prodajalki:

»Gospod Frsk. je naš dober odjemalec in mi imamo toliko lepih cvetlic, da ne vemo, kam z njimi. Le pridenite mu jih še en ducat po vrhu, čeravno jih ni naročil kot samo osemnajst.«

Drugi dan je nesel postrešek na dom gospodične cel grm cvetlic, ki se je grdo namrdnila, ko je iste prešela.

Poslano¹⁾

Spoštovano uredništvo. »Čuka na palci« v Gorici.

Podpisani uljudno prosim, da blagovolite priobčiti v prihodnji izdaji vašega cenjenega lista, pod vsami pogoji, ki jih zakon vvela in vaša prava računa, sledeči dopis:

PISMO.

Gospodičnal!

Moje srce galopira za Vami. Prosim Vas ustavite se le za trenutek, da Vas ulovi. Vaše oči se mi zdé, kakor dve puški repetirki najnovejšega sistema. Odkar Vas poznam, sem smrten sovražnik lastnih možgan in bodite uverjeni, da odkar Vas poznam, v večnih mislih na Vas ne jem več kakor osemkrat na dan. Ne pijem več vode. Moje srce gori tako, da ne rabim v svojem stanovanju ne luči ne kuriva in da cvrši, če grem v dežju iz hiše. Zdi se da se je v moje bitje naselil vrag, tako da moram rabiti želodčne kapljice. Odkar sem Vas prvič videl, sem moral nadeti črna očala v strahu, da me sijaj Vaših lakastih čevlečkov ne omanji. Kmalu ne bo več v Trstu zadosti »ferakou«, da ne bi jih v blazni zaljubljenosti do Vas, podiral na tla. Če imam mogoče že kakšnega konkurenta, bodite prepričani, da sem pripravljen tudi ubijati — muhe! Premislite, gospodična — imam precejšnje prednosti. Izkušen sem popolnoma v honcopatiji, vinopiji in vodopiji, poznam geologijo, trapanologijo in signorinolologijo, nosim vse medalje in križe tega sveta.

Upam na skorajšen perodrski!

Pepo.

¹⁾ Za dopise te oblike odgovarja uredništvo le toliko, kolikor zakon zahteva in uprava Čuka računa.

Pismo vojakov.

IZ BELUNA.

Beluna, od drugega gorak-
ničarskega polka, skoraj pozab-
ni vseh, pošiljamo pozdrav Cu-
palci, ker je tako dober, da nas
obliče, če ravno mu je prepo-
sti do nas.

Najem naročamo našim dekletom,
am ostanemo v zvesti in da nam ka-
pijo in fantom od 1904 pa, da
kaj kimalu obličejo, da jim iz-
naše puške in topove, posebno
dolgohube živali, katerih smo že
— Srčno pozdravo pošiljamo vsem
— ki tam v prostosti živijo. Podpi-
Lovrončič Stanko, Truške pri
Maleršič Jakob, Matenjavca
Postojni, Sluban Josip, Mahnič,
Anton, Čerkno, Bončina Ivan,
Griznič Josip, Gažon pri

IZ TOLMINA

Pravljajo vojaki: C. M. Lisjak Iv.,
Franca, Turk Ivo, Trat, Lojk Emil,
Caporale: Suban Francelj, Ga-
Griglj Emil, Vel. Dol. Bročak
Stanjcl.

OD VOJAKOV IZ GORICE.

ovenski fantje, ki služimo pri 11.
kem topničarskem polku 9. a batte-
v Gorici, pošiljamo najljubše
dravo vsem znancom, prijateljem,
dnikom in dekletom slovenskega
oda: Ker za sedaj tak je naš vo-
stan, palja in voda je vsaki dan,
čok mca je v mca, a lupki nam
lo mca. Podpisani fantje se mo-
rom iskreno zahvaliti našim de-
kom za posredovanje, ki nam jih po-
setja mesečnih vojaških službo po-
jajo in se nam priporočajo. Griz-
Josip, Gažon pri Kopru, Istra;
Jožef, Anhorov; Devotak Miha;
Gorica; Zanati Henrik, Gorica;
Antona Anton, Gorica; Petercel Jo-
Marija Celje, Kostanjevica, Ka-
Mavrič Andrej, Marija Celje, Ko-
njovica, Kanal; Marc Aloja, Poto-
Zivko Celestin, Zgonik; Zuza Jo-
Skorjovo; Jež Jožef, Slap pri Vi-
Mužina Ivan, Třebče; Batjak Fr.-
berg; Kurat Jožef, Šempas; Vo-
Franc, Dornberg; Sekaida Iv.,
berg; Zoro Anton, Dornberg;
Franc, Dornberg; Sekaida Iv.,
Jožef, Zvonkaj Alojz, Bratica; Zen-
Anton, Slavinjo.

POUK.

Ček vpraša svojo teto:
pa se to prav za prav pra-
vojujoče se stranko —? —
a: »Hm, Jožek; to je pri-
isto, kakor tvoj ata in
mamala«

Pravijo

Pravijo, da je neka občina v Istri
pomena mesto tajnika. Na tiho po-
mo, je občina hrvatska. Pa pravi
ne razpisa, da mora tajnik poznati
janski in lokalni jezik. Ker smo
vaja izvedeli, da je občina hrvatska,
je stvar še precej jasna; vso dru-
bo je za kandidata, ki zaprosi za
mesto. Pravzaprav se je bil že
bil nekdo. Moč je znal italijansko,
pa ni vedel, kakšen naj bi bil lo-
kalni jezik, je šel v Narodno knjigar-
stvo in vprašal, če imajo tam v
kako slovnico lokalnega jezika.
Stvar je silno zapletena. Pravijo, da
na oni strani čez noč postali trije
so različni narodi in da je to tako
važno na nekaterih ljudeh v Istri, da
nečajo ustanoviti za vsako obč-
svojo avtonomni jezik.

Pravijo v Solkanu, da se zelo prito-
vijo fantov in deklet, kateri, tudi
prošajo, da bi se v ulici Izuli zama-
usta, kajti Čuk vae alihi, Čuk vae
to, fante in dekleta opravljati se ne
a. Torej pozor.

Pravijo, da so v Hračah v 17. »be-
re« godi spoved brez župnika kar
od okna.

Pravijo, da so Ricmanjci strahno
eli in zadovoljni s civilno poroko,
da so jo oni upeljali že pred leti.
Pravijo, da jo Ribčanec strah, ker
jo v svoji brodinj takega petelina,
po dnevi razsaja, po noči vpije in
pija, včasih pa mu še njegova Ma-
ta pomaga razsajati.

Pravijo, da kozanjski lovci no zna-
zajevati. Če bodo zajeli
no joči, ga morajo kupiti. Zajci na-
vrtajo svojo gnezda na dvoriščih

lovcev. Kmalu bodo zajci kozanske
lovce streljali.

Pravijo, da je v 11. Bistrici črten
ptič po imenu »Grünshabel«; kateri
zelo mnogo živka, raztaza svoj ži-
ki kljun ter strasa kar kupoma »uč-
nosti, ki si jih je nabral na trg. akad.
v Timbuktú. Na splošno, res afrikan-
sko izobražen »ptič«. Ker je pa tak
»ptič« zelo redek v naših krajih, in se
bojimo, da se ne bi prehitro zadržal
na svoji nealini modrosti, smo mu
primorani napraviti poseben »na-
kljunčnik«, kateri edini nam ga more
ohraniti v sramoto in napoto naše
»ptičje občine«. Da se pa ne bo pri-
tem prisiljenem molčanju preveč dol-
gočasi, mu hočemo natakati na
kljun stara, polomljena očala in po-
dariti knjigo o evropskem lopem ve-
donju.

Pravijo Zepovski fantje, kateri poj-
dojo k vojakom, da so v strahu, da
jim bodo drugi že vso »pašto« isto-
pojedli. Zato se priporočajo »Čuk«,
da pove to vsem, ki so jo že deležni,
da jim jo kaj prihranijo.

Pravijo, da podpira ženska pri bli-
tri ogle, pravijo pa tudi, da v Rojani
podpirajo ženske vso »kantonos«.

Pravijo v Rojani, da v zadnjih prav-
vijo nič ne pravijo, ker so zadnji prav-
vijo tako usmili, kakor val prejšnji
pravijo, o katerih pravijo nekatere
Rojančanke, da so bili res lepi prav-
vijo.

Pravijo na Mandriji, da Pepi z Ro-
jana ne pozna Mandrije in no »araja«
po mandrjorako. Pepe z Rojana jeta
paj prou pu mandrjoraku jnu forto za-
araja, d klor Čuk uod njega araja,
tbt prou pu mandrjoraku araja, jnu
huo arajou na uvo vlačno calte, dukr
so huo Čuk s Sovo žjenu jnu na palco
adu in dukr na huo Pepeta jnu Koko-
ta ta črn uzi, amen!

Pravijo, da je Studenskem Čuku
tako na srcu zakonska zvestoba in
klepetulje, da se misli na pustni torek
poročiti s svojo klepetavo soro. Pri-
pravljja se velikanski bum, bum, Čuk
bo povabil vae, kar porje nosi; tudi
javno stražo ne bo manjkalo, da mu
dihur kaj ne odnese.

Pravijo in bodo pravili, da naj no
miali klepetulja iz Koritnice, da je bi-
la kaka druga v Čuku, kakor ravno
ona, ki jo šla iskat moža na Dunaj, pa
je prišla nazaj brez olike, zato jo so-
daj uči Koritčani. Čuk ji je že en-
krat stopil na ježček pa ji ho lahko
šo.

Pravijo, da v Dolu pri Opatjemacu
imajo po novemu letu nov zakon. Če
kdo kaj gostilničarju »Miljotus« dol-
žan, mu treba poljubiti noko in je dolg
poplašen. To velja tudi za »gospodar-
iz Postojne, ki je dolg pustil in po
vrh še kolo odnesel.

Pravijo v Gročani, da ni res, da so
delali tekem vojno predore tudi v
Gročani. Res pa je, da so prav uspeš-
no kopali po vojni.

Pravijo v Gročani, da ni res, da se
dobro pleše na Pesku. Res pa je, da se
je prav lušno zabavalo prvo leto po
vojni pri vojaški godbi.

Pravijo, da nameravajo gročanske
pupo napraviti prošjo na vlado, da
jim pošlje vojaško godbo, da bi lahko
plesalo doma in jim ne bi bilo treba
hoditi na Pesek.

Pravijo, da bodo Gročanci povablje-
ni v Rim na posvetovanje, kako bi
prekrstili še neprekrščeno vasi.

Pravijo, da so večina Nasirskih pup
poročili za pust. Nekatere so poročile na
Kosino. Čuk na palci jim želi naj-
boljšo srečo na katero pa no upa.

Pravijo Sežanci, da so je tisti go-
spod iz Italije na sejmu za 80 lir li-
menitno zabaval.

Pravijo tudi Sežanci, da bodo Toni
Čokčov prej šel v Ameriko, kot tisti,
ki ima na strehi moža.

Pravijo v 11. Bistrici, da se ima v
kratkem vršiti poroka med pitko in
rdečo kapico. Ker pa miali ta ravno
zdaj odpotovati na jug, se bo poro-
ka vršila pobom brezžičnega telefona
na veliko daljave.

Pravijo, da so bitinjski fantje že lo-
to dan vozijo v Ameriko, da se pa
najbrže vode boje, ker še vedno po
Bitnjah »spancirajo«.

Pravijo, da so neko nedeljo ali Ko-
zanjski fantje poslušati, kako napredu-
je »Vipolčki polnočtevinski donski en-
kester«. A Vipolčki so se hitro zavzeli,
ker jim niso Kozanji takoj izrekli
častitke. Posledica je bila ta, da se jo
hitro vnel kurji boj. Kozanji so po-
stali nevarni, zato so pa vipolčki fan-
tje brž ali klicati moža iz mirnega

spanja na pomoč. Ta velika sila je na-
skočila na Kozanjske. Enemu Kozan-
cu so odbili tak od čevljev, drugemu
so stigli žep. Njih vojni material je
bila »kisla repa«. Spetne slučaje jo
rešil Čuk. (Za resnico tega dopisa Čuk
ne odgovarja).

A TAKO!

Zarezek: »Kako to, da Vas
več ne vidim sprehajati se z
lepo gospodično Obvezkovo?«

Odrezek: »To ima svoj go-
tov pomen.«

Zarezek: »A... o... kaj pa?«

Odrezek: »Poročil sem jo!«

OČE NA KOMAD.

V vasi v obližju mesta je do-
bila nezakonska mati dvojčko.
Oče se je branil podpisati očes-
tvo. Župan in odbor so to-
liko časa gili vanj, da to stori,
da se bi jnu kmalu jezik pozuš-
šil. V teku osmih dni je preje-
la mestna sodnija sledeči pro-
tokol od županstva:

»Na poziv župana mene, sta
prišla Urša Berdajs in Jakob
Štempec v urad zaradi dvojč-
kov. Po dolgem zaslišanju in
vporabi vseh paragrafov in za-
konov, se je meni županu po-
srečilo najti očeta s podpisom
za enega otroka. Za drugega
otroka pa nam ga ni bilo mo-
goče pripraviti. Janček ima
tedaj očeta, Jožek pa samo
mater brez očeta.

Za županski urad:

Jurij Jurjevec.

VELIK SLEPAR.

Znanca Frsk in Trsk sta se
srečala na ulici:

Trsk: »Ali sem prav čul, da
je baron Tuk umrl.«

Frsk: »Da, pretekli torek.«

Trsk: »Ni mogoče!«

Frsk: »Da, da, je resnica!«

Trsk: »Toda baron Tuk je
resnično umrl?«

Frsk: »Ej da, prav resnično.«

Trsk: »Veš Frsk, jaz sem ta-
ko presenečen, da mi ne verovati
ne morem; on je tedaj resni-
čno mrtev?«

Frsk: »Ja, ako ni mrtev, te-
daj je največji slepar na svetu;
jaz sem bil pri pogrebu.«

Listnica uredništva.

Kanal. Par dopisov iz Kanala, val
pa so od elektrike in živank. Prodol-
gčasno, predvolumno, zato ho moro-
mo priobčiti. — *Gaz. društvo, Sežana.*
No moremo, radi obilnih stroškov. —
Zdravil — *Selo pri Podmelcu.* Dopis
je imel nearedo, zletel je v koš, in niti
vrag ga ne potegne več iz njega. —
Navaki. Takih dopisov ne moremo
priobčiti, ako tudi so morda resnični.
— *Via Agosto — Gorica.* O Sežancu
je šlo v koš; ne moremo priobčiti. —
Zagon. No moremo brati, ne moremo
priobčiti. Pišite boljše! — *Krepke.* O
anonimnih pisanih zletole za enkrat v
dno koša k pošiljku. Morda prihodašče,
če se oglašajo še kaj. — *Vrtolba.* Vo-
tojbenska literatura je tako bogata in
pestra, da jo niti Čuk ne more več niti
prinašati niti prenašati. — *Ubeljake.*
V koš! — *Nekje S. II. S. Hvala,* a niti
kraj nisto navedli, niti svojega imo-
na, niti Čuka na palci Monda nimamo
talenta za imena, zato je šel dopis v
koš premisljovat, v čem se je pregre-
šil. — *Lendol.* Zletelo v koš! — *Hra-
šče.* Barbur, vino, dekle itd. Mo v koš!
— *Opatjeselo.* O dekletih je šlo v koš,
da res ne bo predolgo doževalo radi
njih; imamo raje suho, vetrovno vro-
mo. — *Hrašče.* Ona o dolgi anešeni
odeji je ispalila med steno Čukovega
koša in ga pokaljo ideja pozabopiti.
Miren. Kaj japonska dekleta! Po Ki-
tajko pojdi, teh je več. — *Križak.*
Da so fantje in dekleta v cerkvi same
o ženitvi pogovarjajo? To jo pa res
grdol — *Prestranek.* V koš!

Pravijo, da so en vrhpoljska dekleta
zelo zmotila; namesto da bi vzela a
seboj v cerkev mašno knjižico, so pa
vzela ogledala, da so gledala na kor-
povec, kateri ima lepšo cvetlico.
Pravijo, da v Renčah »puncama« na
zadostuje samo po, on fant, imajo jha
kar po štiri, pet; če ni res jo vprašaj
me, ti bom povedal.

Pravijo Sežanci, da je bila na Silvo-
strovo prireditvi »Kraljica plesa« v ho-
posojenimi klinčki (nageljčki) naravo
nost omamljiva.

Pravijo v Divači, naj D. provede po
izbira ženinov, da ne dobi zibak.

Šrite čaka na parč

ZA REŠEVANJE

VOJAŠKIH IN ADMINISTRATIVNIH ZADEV

se je obrniti

V Via Carducci 25 I
GORICA

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svoje
trgovino z dvokolesi in mehanično
delavnico preselil iz ulice XXIV
Maggio (Tre Rê) v

Via Cipressi št. 6
nižje gostilne »Pri Kavalinu«.



Trgovina in mehanična delavnica sta čisto na novo urejeni
in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehaničnimi
predmeti. — Za obilen obisk se priporoča udani

Ignac Plahuta, mehaniker
v Gorici, Via Cipressi 6.

Službe išče.

Veletržec s slanki na drobno in na debelo Dr. jur.
svetnik v pokoju, služboval že kol notar, držav-
ni pravnik in namestnik, sedaj trgovec, vešč slo-
venskega, nemškega, italijanskega, angleškega in
francoskega jezika. Specijalist v strojepisju, steno-
grafiji, šaplograf in hektograf in drugih grafov.
Poznavajoč vse postavbe glede mirne in vojne odškodnine želi vstopi
kot notni čuvaj, postrežek, sluga, bančni blavec ali iztirjalec ne-
plačljivih dolgov. Eventualne ponudbe naj se blagovolijo poslati na
kolekovanem papirju pod šifro »Odstavljeni inteligent, poštno-ljazeče,
centralni kolektor — Gorica.



Velika izbira Pfaffovih in drugih šivalnih strojev za vsako obrt iz prvih nemških tovarov z več letnim jamstvom.

Brezplačen poduk, v umetnem vezanju, krpanju in šivanju.

Priporoča se:

trrdka FRANC SAUNIG - GORICA

Via Carducci št. 25
(prej Gosposka ulica) blizu Korna.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v bližini gor. ljudske posojilnice, Via Carducci

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebnosti
:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesele, kadla.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Po vseh naših krajih se je razširil glas o našem dobrem imenu in o dobrem blagu, katerega nudimo po nizkih cenah.

Opozorjamo svoje cenj. odjemalce, da smo te dneve vsled pozne zimske sezone znižali cene manufakturnemu blagu

od 30 do 50 %.

Prodaja se nadaljuje še vedno **v Vidmu Via Savorgnana št. 5 (Udine).**

Navajamo nekatere cene:

Nosno rute	L 0.75	Brisače »Nido ape«	» 2.95
Barvane moške nogavice	» 1.90	Otročji povoječki, meter	» 1.70
Naramnice s dvojno lastiko	» 3.50	Vezane srajce	» 8.90
Izgotovljene moške srajce	» 14.90	Spodnja krila vezana	» 9.90
Ženske nogavice, črne in barvane	» 2.75	Kombiné za gospo	» 14.90
Gobasti pompolini	» 1.75	Obposteljni tepihi	» 4.90
Tkani pompolini	» 2.50	Obposteljni tepihi iz Smirne	» 8.50
Švicarsko pletenje	» 2.50	Angleško blago, meter	» 4.95
Kuhinjske brisače	» 1.75	Blago barvano	» 4.90
Zarobljeni prti	» 2.50	Posteljne kuverte	» 29.90
Gobaste brisače	» 2.75	Posteljne kuverte piquet	» 35.—
Vezani moderci	» 3.50	Rjuhe vezane	» 49.90
Nogavice z dvojno peto	» 2.90	Blažine iz žime, 14 kg.	» 49.—
Ženske jopice	» 4.90	Pletene rjuhe iz bombaža	» 64.90

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce, — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Plutno razne višine. — Prti in prtici. — Brisace. Namizno perilo. — Volnene in bombaževе maje. — Preproge. — Zavesе. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavodc, za penzijone, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.
Na debelo in drobno! Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.